

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. P. J.**
bytem X

zast. advokátkou JUDr. Miroslavou Kamenickou
sídlem Kostelní 670, 687 08 Buchlovice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2019, č.j. KUZZL-23134/2019, sp. zn. KUSP-23134/2019/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2019, č.j. KUZL-23134/2019, sp. zn. KUSP-23134/2019/DOP/Mu (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 4. 3. 2019, č. j. MUUH-DSA/18111/2019/GalP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit dne 15. 4. 2018 ve 13:20 hod v obci Staré Město, ulice Hradištská, na vnějším jízdním pruhu silnice č. I/55 u domu č. p. 68, v prostoru autobusové zastávky, tím že řídil blíže označené motorové vozidlo a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tímto jednáním měl porušit § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla stanovena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně zrekapituloval obsah správního spisu a poté přistoupil k posouzení odvolání a vypořádání jednotlivých odvolacích námitek, které neshledal důvodnými.

II. Žaloba

4. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V žalobě namítal následující pochybení:
5. a) Přezkumné řízení, které vedlo ke znovuotevření původně zastaveného řízení o přestupku, nemělo být vedeno, resp. přezkumné řízení mělo být zastaveno. Usnesení o zahájení přezkumného řízení je nicotné, protože neobsahovalo řádné označení účastníka řízení.
6. b) Žalovaný se řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, pouze opakoval závěry správního orgánu prvního stupně a nepravdivě uvedl, že žalobce neposkytl souhlas s nahlédnutím do jeho zdravotní dokumentace.
7. c) Žalovaný se dostatečně nevypořádal s otázkou společenské škodlivosti jednání žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se s jejím obsahem neztotožnil. V přestupkovém řízení bylo spolehlivě a jednoznačně prokázáno, že žalobce nebyl jako řidič vozidla při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Přezkumné řízení bylo zahájeno z toho důvodu, že podle žalovaného nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení, jiné důvody vyloučil. Usnesení o zahájení přezkumného řízení netrpí vadou, na níž žalobce poukazoval. Žalovaný vypořádal veškeré odvolací námitky žalobce, v podrobnostech proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku ze dne 9. 5. 2019, včetně jeho sepisu na místě ze dne 15. 4. 2018 (zde se mj. uvádí: „během sepisu oznámení přestupku uváděl, že nikoho neohrozil, že nejedí připoutaný celý život, že spolucestující mu dosvědčí, že připoután byl, po celou dobu arogantní“, žalobce se vyjádřil tak, že byl připoután a přestupek se nestal). Součástí správního spisu je dále úřední záznam ze dne 25. 4. 2018

sepsaný pprap. M. S. Sdělením ze dne 31. 5. 2018 bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno **ústní jednání** na 29. 6. 2018. Podle protokolu o ústním jednání z tohoto dne žalobce vypověděl, že byl bezpečnostním pásem připoután po celou dobu jízdy. Je učitel autoškoly a vždy žáky učí, aby se ihned ve vozidle připoutali. Povinností v provozu na pozemních komunikacích si je vědom, předpisy striktně dodržuje.

10. V řízení byla dne 29. 6. 2018 vyslechnuta **svědkyně G. M.**, studentka VOŠ, která seděla ve vozidle žalobce na místě spolujezdce. Dle protokolu vypověděla, že žalobce byl při řízení připoután bezpečnostním pásem, odpoutal se až poté, co zastavil na výzvu policisty. Podle výpovědi **svědka M. S.**, policisty provádějícího kontrolu, žalobce za jízdy připoutaný nebyl, proto vozidlo žalobce pomocí majáku a nápisu STOP zastavil na autobusové zastávce. Žalobce s přestupkem nesouhlasil (nesouhlasil s pokutou na místě ve výši 200 Kč), svědek proto sepsal oznámení o přestupku. Dále popsal, jakým způsobem se měl žalobce, který si jej natáčel, vyjadřovat („proč zastavujeme na autobusové zastávce, že jezdil nepřipoutaný celý život, že se poutat nebude, že tím může ublížit akorát sobě a to je zákon na „hovno“, že máme řešit jiné věci a nezabývat se bezpečnostním pásem...“). Videozáznam ani fotodokumentace jízdy řidiče ani silniční kontroly nebyla provedena, protože se baterie v kameře vybila. Svědek **D. T.**, policista, který na místo kontroly žalobce dorazil, když policista M. S. sepisoval formulář oznámení přestupku, do protokolu uvedl, že žalobce chodil kolem policistů a nahrával si je. Začal mu radit, „jak mám zastavovat, co mám zastavovat, co mám dělat a řekl, že se nikdy nepoutá a nikdy se nepoutal“. Přestupku přítomen nebyl, do silniční kontroly se nezapojoval.
11. Správní orgán prvního stupně vydal dne 2. 7. 2018 usnesení, jímž rozhodl o zastavení přestupkového řízení. Dospěl totiž k závěru, že ve věci nemohlo být postaveno nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se žalobce přestupkového jednání dopustil. Na podkladě kontroly dopravně správních agend dne 11. 9. 2018 žalovaný zjistil, že v případě usnesení o zastavení přestupkového řízení mohou existovat důvody pro zahájení přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Žalovaný dne 20. 11. 2018 vydal usnesení, jímž bylo zahájeno přezkumné řízení z moci úřední, neboť měl důvodně za to, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení z důvodu, že spáchání přestupku, o němž se řízení vede, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. V reakci na toto usnesení zaslal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně vyjádření ze dne 28. 11. 2018, v němž s přezkumným řízením nesouhlasil (uvedl, že usnesení o zastavení řízení je pravomocné, že on poskytoval pravdivé informace, že je policista M. S. proti němu zaujatý, údajně mu vyhrožoval „pane Janků, my se tady nevidíme naposledy, to ještě uvidíte“, argumentoval, že rozsudek NSS 4 As 223/2016-27 nelze aplikovat).
12. Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2018 pak žalovaný v přezkumném řízení usnesení o zastavení přestupkového řízení ze dne 2. 7. 2018 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že výpověď policisty M. S. nevyvolává objektivní obavu o jeho nestrannosti, jedná se o výpověď věrohodnou, přičemž se jedná o zásadní důkaz. V rámci pokračování řízení o přestupku správní orgán prvního stupně **opětovně vyslechl svědky G. M. a M. S.** (ten nad rámec minulé výpovědi uvedl, že jej po podání výpovědi zastavila svědkyně M. na parkovišti a omluvila se, že lhala, že řidič nebyl připoutaný), v protokolu o ústním jednání ze dne 4. 2. 2019 žalobce uvedl, že se vše stalo tak, jak uvedl prvně a dále navrhl vyslechnout **svědka P. K.** Následně byl vyslechnut ještě tento svědek (ten jel kolem a měl vidět, že žalobce je připoutaný, poukázal též na to, že policista, který žalobce kontroloval, měl emotivní hlas) a k žádosti žalobce opětovně

svědkyně M. (potvrdila svou předcházející výpověď, popřela, že by se policistovi omlouvala, že lhala). Žalobce dne 5. 3. 2019 ještě správnímu orgánu zaslal dvě barevné fotografie z kontroly žalobce. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a k odvolání žalobce napadené rozhodnutí.

V. Jednání před soudem

13. Krajský soud ve věci k požadavku žalobce nařídil ústní jednání, které se uskutečnilo dne 21. 2. 2022 za přítomnosti žalobce a jeho zástupkyně, a zástupce žalovaného. V žalobním přednesu zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a nad rámec žalobního návrhu uvedla, že žalobce se chce ve věci osobně vyjádřit, neboť má za to, že je proti němu veden komplot. Žalobce uvedl, že učí na střední škole a je učitelem v autoškolě a na tento svůj případ odkazuje při výuce s tím, že „policie má vždycky pravdu“. Do sporu šel proto, že chtěl prokázat svoji pravdu, pokud policista tvrdil, že má kamerový záznam; obsah oznámení o přestupku nečetl. Souhlasil s původním zastavením řízení, v přezkumném řízení dosvědčil též další svědek, že žalobce připoutaný byl. Žalobce dále poukázal na incident v minulosti, kdy měla instruktorka jeho autoškoly nehodu, pravý viník z místa nehody ujel a viníkem byl nesprávně shledán žák autoškoly. Po stížnosti žalobce na Generální inspekci bezpečnostních sborů bylo uznáno, že policie při vyšetření této nehody pochybila a žalobce má od té doby pocit, že je více „v hledáčku“ policie. Poté, co bylo řízení o přestupku znovu otevřeno v přezkumném řízení, se žalobce domnívá, že snad musí být žalovaný s policií jakýmsi způsobem propojen, zpochybnil proto důvody zahájení přezkumného řízení.
14. Zástupce žalovaného odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Na vyjádření žalobce při jednání reagoval zástupce žalovaného tak, že kontroly jsou prováděny speciálně u věcí, které jsou odloženy nebo zastaveny. Společně s případem žalobce byla kontrolována též jedna jiná věc, u níž bylo řízení zastaveno. Žalobce se nebránil odvoláním ani proti rozhodnutí o zahájení přezkumného řízení, ani proti rozhodnutí, jímž bylo přezkoumávané rozhodnutí zrušeno. Žalobce nenamítl podjatost oprávněné úřední osoby, ačkoli tak učinit mohl, tvrzení o komplotu zástupce žalovaného (oprávněná úřední osoba) odmítá, žalobce pro toto tvrzení nepředložil žádné důkazy.
15. Krajský soud následně konstatoval obsah soudního a správního spisu. Další návrhy na dokazování účastníci řízení nevznесли. K dotazu soudu žalobce uvedl, že se s policistou provádějícím silniční kontrolu v té době neznal. Zástupkyně žalobce pak ještě doplnila, že výslech druhého policisty, který na místo kontroly přijel později, není pro posouzení skutkového stavu věci relevantní. Žalobce následně ještě dodal, že policista nejel souběžnou jízdou s žalobcem, jak měl uvádět při výpovědi v průběhu správního řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Žaloba není důvodná.

19. Soud se nejprve zabýval námitkami směřujícími proti zahájení a vedení přezkumného řízení, jež vedlo k vydání prvostupňového a následně napadeného rozhodnutí. Pokud totiž soud přezkoumává zákonnost správního rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, je povinen učinit součástí přezkumu rovněž i zákonnost správního aktu, kterým bylo přezkumné řízení zahájeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015 - 141, č. 3454/2016 Sb. NSS); jedná se o součást přezkumného řízení, jehož případné nezákonné zahájení a vedení by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení.
20. Krajský soud v tomto ohledu neshledal žalobní argumentaci důvodnou a neshledal ani jiné vady přezkumného řízení, jež by zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovaly. Podle § 95 odst. 1 správního řádu zahájí správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, přezkumné řízení z moci úřední, *jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy*. Právě důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. zde rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení ze dne 2. 7. 2018, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, pokud nebyly splněny podmínky pro zastavení správního řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, byly důvodem pro zahájení přezkumného řízení z moci úřední.
21. Žalobce správně uvedl, že rozhodnutí správního orgánu o zastavení přestupkového řízení ze dne 2. 7. 2018 bylo rozhodnutím pravomocným. Právě k přezkumu pravomocných rozhodnutí však institut přezkumného řízení slouží (§ 94 odst. 1 správního řádu). Jeho prostřednictvím je ze strany nadřízených správních orgánů zajišťována tzv. dozorcí pravomoc nad zákonností rozhodovací činnosti správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 As 104/2013 – 36). Žalobce neuvedl, z jakých důvodů by právě v jeho případě vydání prvostupňového rozhodnutí, měla bránit aplikace § 94 odst. 4 správního řádu, tedy že by mu vznikla nepoměrně větší újma než jinému účastníkovi řízení či veřejnému zájmu (odst. 4) a soud naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení neshledal. Žalobci byla rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení uložena bagatelní pokuta, nelze tedy hovořit o nějaké zásadní újmě. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by mu povinnost tuto pokutu zaplatit měla činit jakékoli obtíže. V posuzované věci se dále nejednalo o to, že by žalobce přezkoumávaným (a následně zrušeným) rozhodnutím nabyt v dobré víře nějaká práva. Poukaz žalobce na § 94 odst. 5 správního řádu, podle něhož je správní orgán při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, tedy není opodstatněný.
22. Žalobce dále uvedl, že usnesení žalovaného (ze dne 20. 11. 2018, jímž bylo podle § 95 odst. 1 správního řádu z moci úřední zahájeno správní rozhodnutí) je nicotné, neboť neobsahuje správné označení účastníka řízení. Takové námitce však soud přisvědčit nemohl. Nicotnost správního rozhodnutí je vymezena v § 77 odst. 1 správního řádu. Vedle rozhodnutí vydaného věcně nepřislušným (prvostupňovým) správním orgánem je nicotným rovněž (zejména) takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, které by mohlo vyvolat příslušné právní následky. Nicotné rozhodnutí trpí vadami, které ve svém důsledku způsobují neexistenci rozhodnutí. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 (publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS) je nicotným takový správní akt, „*který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými*

vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí“ (obdobně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS).

23. Z uvedeného je zřejmé, že případné nedostatky v označení účastníka přezkumného řízení by nezpůsobovaly nicotnost správního rozhodnutí. Podle § 95 odst. 4 správního řádu jsou účastníky přezkumného řízení účastníci původního řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, jichž se přezkumné řízení týká, nebo jejich právní nástupci. Označení účastníků řízení je součástí výrokové části správního rozhodnutí, přičemž účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 68 odst. 2 správního řádu). Těmito údaji se rozumí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu (§ 18 odst. 2 správního řádu). Žalobce neuvedl, v jakém ohledu bylo označení jeho osoby coby účastníka přezkumného řízení nesprávné. Žalobce byl ve výrokové části usnesení o zahájení přezkumného řízení označen jménem a příjmením, datem narození a místem bydliště. Soud proto neshledal, že by v tomto ohledu vykazovalo usnesení o zahájení přezkumného řízení jakékoli vady.
24. Další argumentace zahrnutá do žalobní námitky směřující proti zahájení a vedení přezkumného řízení již směřuje k otázce, zda byl ve věci dostatečně zjištěn skutkový stav (policista tvrdil, že má kamerový záznam, ten však nikdy nepředložil), resp. jak byla v prvostupňovém rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí posouzena věc samotná. Konkrétně žalobce s odkazem na svoji odvolací argumentaci namítal, že správnímu orgánu prvního stupně poskytl pravdivé informace, že policista M. S. byl od počátku vůči němu zaujatý, nepostupoval objektivně a dokonce mu vyhrožoval. Správní orgán pochybil, pokud své rozhodnutí opřel pouze o výpověď tohoto svědka. Poukázal na to, že je učitel autoškoly, doposud nebyl trestán a má čistou kartu řidiče; pokutu ve výši 200 Kč by zaplatil, pokud by nebyl přesvědčen o své pravdě.
25. V přestupkovém řízení bylo sporné, zda žalobce přestupek spáchal, tj. zda skutečně řídil vozidlo, aniž by byl připoután. Při posouzení tohoto typu přestupkového jednání lze vyjít z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem je řazen mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť se obvykle jedná o tzv. obtížně zachytitelné jednání. Jelikož takový přestupek nebývá obvykle zdokumentován obrazovými prostředky, věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Pokud tedy žalobce vytýkal, že v přestupkovém řízení nebyla zajištěna videodokumentace, nejedná se o výtku důvodnou, a to ani v případě, že k zachycení přestupkového jednání na videozáznam ze strany policisty dojít mohlo, avšak z důvodů vybité baterie na služební kameře k tomu nedošlo.
26. Pokud řidič spáchání tohoto typu přestupku rozporuje, musí být policisté vyslechnuti jako svědci a obviněný, popř. jeho zástupce, musí mít možnost klást jim při výslechu otázky. Úřední záznam k prokázání viny nedostačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Jak vyplývá ze spisového materiálu, správní orgán těmito požadavkům dostal. Ostatně žalobce ani nenamítal, že by

v tomto ohledu došlo k pochybení. Policista, který měl být svědkem přestupkového jednání, byl ve věci vyslechnut dvakrát a žalobce, resp. jeho právní zástupkyně byla jednání přítomna a svědkovi kladla otázky.

27. Výpověď policisty nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, policie tedy nemá vždycky pravdu, jak je žalobce přesvědčen. Pro zpochybnění tohoto důkazu by však musely svědčit konkrétní skutečnosti, např. neshody v podstatných okolnostech věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Věrohodnost výpovědi policisty může být narušena i v případě, kdy při silniční kontrole postupuje příliš horlivě, aniž by k tomu měl rozumný důvod (např. bezdůvodná kontrola technického stavu vozidla, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). V nyní projednávané věci však jednání policisty M. S., který žalobce zastavil, nevykazovalo žádné náznaky šikany či nestandardního jednání.
28. Pokud žalobce poukazoval na to, že mu měl tento policista vyhrožovat, i pokud by bylo pravdivé tvrzení žalobce, jež uvedl až ve svém doplnění odvolání ze dne 1. 4. 2019, tj. že mu tento policista v průběhu řízení před správním orgánem řekl: „pane Janků, my se tady nevidíme naposledy, to ještě uvidíte“, takové sdělení jednak nelze bez dalšího kontextu hodnotit jako vyhrožování, a jednak tím není zpochybněno jinak zcela standardní jednání policisty v průběhu jeho komunikace s žalobcem poté, kdy měl být přestupek spáchán, jak bylo zaznamenáno v oznámení přestupku ze dne 15. 4. 2018, resp. jak vyplynulo z navazujících dokumentů. Toto oznámení přitom žalobce vlastnoručně podepsal a do kolonky „vyjádření osoby podezřelé ze spáchání přestupku“ pouze uvedl: „Byl jsem připoután, přestupek se nestal“. Jako „výhodu“ žalobce pak nelze hodnotit až při ústním jednání před soudem vznesené tvrzení, že žalobce oznámení o přestupku v době jeho podpisu nečetl.
29. Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 6. 2018, na němž je zachycena výpověď žalobce, není patrné, že by žalobce poukazoval na jakékoli nestandardní jednání policisty. Ten v rámci své výpovědi trval na tom, že žalobce nebyl za jízdy ve vozidle připoutaný, což byl ostatně důvod, pro který jej zastavil. Ve věci nebylo přitom zpochybňováno, že by policista, který řídil služební motocykl, nemohl zezadu vidět do kabiny vozidla žalobce (jednalo se o vozidlo zn. Škoda Felicie, která neměla zatmavená okna). V této věci proto bylo možné vyjít z toho, že policista mohl za zjištěných podmínek (vzdálenost cca 2 m od vozidla žalobce, vozidlo nemělo zatmavená skla, přestupek byl spáchán v obci, tj. v místě se sníženou maximální povolenou rychlostí, viditelnost s ohledem na denní dobu rovněž byla dobrá) přestupkové jednání žalobce nepochybně dobře zpozorovat pouhým okem. Pokud žalobce na jednání před soudem tvrdil, že policista nejel souběžně vedle něj, o této skutečnosti pochyby nebyly. Policista měl dle svých výpovědi přestupkové jednání spatřit zezadu, poté žalobce předjel a zastavil jej. Po zastavení vozidla policista žalobce vyzval k předložení dokladů, byla provedena orientační dechová zkouška na přítomnost alkoholu (s výsledkem negativní), řidiči bylo sděleno, že nebyl připoután bezpečnostním pásem a byl dotázán, zda má lékařské potvrzení o udělení výjimky, že za jízdy nemusí být připoután bezpečnostním pásem.
30. Soud přitom stejně jako žalovaný neshledal, že by v tomto řízení existovaly nějaké jiné skutečnosti, jež by důvodně zpochybnily věrohodnost výpovědi zasahujícího policisty. Tento policista vypovídal o podstatných okolnostech přestupkového jednání žalobce shodně jak v řízení, které vedlo k vydání rozhodnutí, jež bylo předmětem přezkumného řízení, tak v řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí. Je pravdou, že

spolujezdce žalobce, paní G. M., vypověděla, že žalobce za jízdy připoután byl. Dle výpovědi policisty M. S. v přezkumném řízení mu tato svědkyně měla po předchozím ústím jednání ve věci sdělit, že se mu omlouvá, že lhala, že žalobce nebyl připoután; v rámci výpovědi v přezkumném řízení to však svědkyně M. popřela. Policista D. T., který se na místo silniční kontroly dostavil až v době, kdy již byl sepsován formulář Oznámení přestupku, nemohl tedy poskytnout svědectví k otázce, zda žalobce byl za jízdy připoután, nicméně v rámci své výpovědi uvedl, že žalobce chodil kolem policistů, nahrával si je a uvedl, že se nikdy nepoutá a nikdy se nepoutal. Žalobce v průběhu přestupkového řízení popřel, že by toto uváděl, resp. uvedl, že si jeho formulace policisté vyložili zcela nesprávně. Svědek P. K., jehož výpověď navrhl v rámci přezkumného řízení žalobce, uvedl (dne 28. 2. 2019), že v den přestupkového jednání jel za žalobcem a viděl, jak policista vozidlo žalobce předjel a zastavil jej. Tvrdil, že si všiml, že žalobce i jeho spolujezdce byli připoutaní, že poté zastavil, šel se podívat na místo silniční kontroly a údajně si všiml, že policista má zvýšený emotivní hlas.

31. Krajský soud se ztotožnil se závěry hodnocení důkazů, jež byly provedeny v přestupkovém, resp. přezkumném řízení ze strany správních orgánů. Výpověď policisty M. S., který prováděl silniční kontrolu žalobce, lze hodnotit jako věrohodnou, a proto dostatečnou k prokázání přestupkového jednání žalobce, žalobce tohoto policistu neznal. Ve věci nebyl důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení tohoto policisty, neboť na rozdíl od žalobce neměl na věci a jejím výsledku osobní zájem, vykonával pouze svoji služební povinnost. Pokud žalobce až v žalobě tvrdil, že se policista S. o žalobci před pracovníci správního orgánu paní G. posměšně vyjadřoval k celé kauze a k osobě žalobce, a že dokonce použil i vulgarismy, tomuto tvrzení soud neuvěřil. Žalobce jej jednak vznesl až v žalobě, jednak jej ničím nedoložil a jednak se nejedná o skutečnost, která by měla vypovídací hodnotu ve vztahu k průběhu silniční kontroly, kdy byl přestupek žalobce tímto policistou řešen.
32. Výpovědím svědků G. M. a P. K., na něž žalobce poukazoval, správní orgán neuvěřil a rovněž jim neuvěřil ani soud, a to z důvodů, které byly podrobně vyloženy již v prvostupňovém rozhodnutí (s. 14), resp. napadeném rozhodnutí (s. 7 – 9). I s ohledem na zcela obecnou žalobní argumentaci a podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí soud nepovažuje za nutné zde tyto důvody opakovaně reprodukovat. Motivace žalobce, s níž se rozhodl nezaplatit pokutu na místě, nýbrž v přestupkovém řízení prokázat svoji pravdu, není pro hodnocení skutkových zjištění určující. K tomuto žalobnímu bodu tak lze shrnout, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a hodnocení provedených důkazů ze strany žalovaného, resp. vypořádání odvolací argumentace žalobce v napadeném rozhodnutí, nelze než aprobovat. Soud pak neuvěřil ani tvrzení žalobce vznesenému při jednání, že by snad měl být žalovaný s policií „spojen“, resp. že by proti němu měl být veden jakýsi komplot. Výkon dozorcí pravomoci nevykazoval žádné nestandardnosti, ve správním spisu je tato kontrola řádně zaznamenána, žalovaný v rámci přezkumného řízení rozhodoval tak, aby byly splněny zákonem stanovené lhůty. Námitku podjatosti oprávněné úřední osoby žalobce v průběhu přezkumného řízení nevzněl.
33. Žalobní námitka, že žalovaný „*nepravdivě uvedl, že jsem neposkytl souhlas s nahlédnutím do mé zdravotní dokumentace*“ je zcela irelevantní a není zřejmé, jak se posuzované věci dotýká. V přestupkovém řízení nebyl v jakémkoli ohledu řešen zdravotní stav žalobce.
34. Výtky, že se správní orgány nezabývaly společenskou škodlivostí přestupkového jednání žalobce, rovněž důvodná není. Z prvostupňového rozhodnutí zřetelně vyplývá, v čem je

spatřována společenská škodlivost přestupkového jednání žalobce (srov. § 5 zákona o přestupcích), a sice v porušení veřejného zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a ochraně ostatních účastníků silničního provozu. Správní orgán uvedl, že podle organizace BESIP nepřipoutaní řidiči umírají častěji než řidiči připoutaní a odkázal na statistiky.

35. Přestupkové jednání žalobce spočívalo v porušení povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Jelikož bylo prokázáno, že žalobce tuto povinnost porušil, formální znaky přestupkového jednání (§ 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu] byly naplněny. Jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 – 81, formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 – 32). V posuzované věci nelze konstatovat existenci významných okolností, které by vyloučily, aby byl jednáním žalobce porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, resp. ochraně ostatních účastníků silničního provozu. Ostatně žalobce žádné takové okolnosti neuvedl, pouze odkázal na obecně platnou zásadu subsidiarity trestní represe.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal ze všech shora uvedených důvodů žalobní námitky důvodnými. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. února 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

